

Datum: 15.07.2021

Medij: Vreme

Rubrika Bez naslova

Autori: Nataša Gvozdenović

Teme: UJVIDEKI SZINHÁZ / Novosadsko pozorište

Napomena:

Površina: 768

Naslov: Na putu za jug

Strana: 40,41

Pozorište

Na putu za

**Bludni dani kuratog
Džonija, Novosadsko
pozorište/Újvidéki
színház, prema
istoimenom romanu Filipa
Grujića, dramatisacija
Dimitrije Kokanov,
režija Jovana Tomić**

O pustošeni prostor i naš junak na sceni. Njegov Prijatelj, koji ga delom prati u pustolovina-ma, na tragu je Zganarela ovoga vremena – ako odmah, a možemo i to, Džonija sagledamo kao Don Žuana, jer ume da bude i razmetljiv i zavodnik. Odnosi junaka sa drugima su gotovo plastični, jedino je on nedvosmisleno živ i gonjen po-tragom za ocem.

U predstavi igraju: Robert Ožvar, Ben-ce Salai, Terezia Figura, Agota Ferenc, Iš-tvan Kereši, Zoltan Molnar, k. g. i Fani Dupak, s. a., i igraju precizno i intenziv-no u isti mah.

Robert Ožvar Džonija igra kao veoma živog, upravo onakvog kakvim ga zami-šljamo: egoističnog, ranjivog i harizma-tičnog, delom Don Žuana, koji je kao i svi zavodnici osuđen da ostane sam. Ukoliko u toj ulozi ostane. *Bludni dani* su potraga za ocem, potraga za sobom, odgovara-nje na ključna identitetska pitanja o onome šta je junak svetu i šta je svet njemu.

Na samom početku predstave osetim i čujem nešto od atmosfere koju nalazimo u romanima i pričama Slobodana Tišme (mada je trasa našeg junaka koja ide od Novog Sada, Geteborga, Praga... opet do Novog Sada pre svega vegelovska, a mla-di Filip Grujić vrlo tačno crpe iz sopstve-nog novosadskog književnog nasleđa), a ako govorimo o Tišmi, onda je prva asoci-jacija na ovu vrstu potrage jedna od Tiš-minih tema, a to je antiedip. Svakako da Grujićev narativ jeste neka vrsta odise-je, jer svaka potraga, naposletku, to jeste.

Dimitrije Kokanov kao dramaturg pažljivo prati osnovnu Grujićevu pripove-dačku nit dajući joj potentan scenski ri-

15. jul 2021. VREME

Datum: 15.07.2021

Medij: Vreme

Rubrika: Bez naslova

Autori: Nataša Gvozdenović

Teme: UJVIDEKI SZINHAZ / Novosadsko pozorište

Napomena:

Površina: 768

Naslov: Na putu za jug

Strana: 40,41

jug

Foto:
Aleksandar
Milutinović

41

DŽONI: JA SAM DŽONI.

Mladić u najboljim godinama.

U sudbinu ne verujem.

Osim što znam da mi je položaj zvezda uvek bio naklonjen, ne verujem da iko može da odredi Džoniju, osim samog Džonija, šta će mu se dešavati u životu.

Ja sam božanstvo za sebe.

Džoni!

tam i suočava nas sa glađu za životom sa jedne, i žestokom usamljenošću našeg junaka sa druge strane. Gledalac priču prati iščekujući napeto susret sa Ocem.

Kako to obično biva kada su u pitanju velika očekivanja, a ona su tu iako se Džoni celim putem od njih brani, gotovo su neminovni razočaranja i izostanak katarze ili neke vrste temeljnog razrešenja. Harizmatični otac je napokon tu, ali nezainteresovan za sina kog je dobio u mladosti. Otac je tu, ali sa novom porodicom, mladom ženom i decom. Naš junak ne nalazi mesto pored oca, ne nalazi ni utehu, ni poticaj. On dalje radi ono što jedino može: nastavlja svoj put.

Kako govorimo o pikarskoj strukturi dela, Džoni saznaje da je usput napravio dete i hoće da "ispravi nepravdu", da ga prizna i bude uz svoje dete dok ono raste. Kasno je za to – pošto je on od te devojke, naravno, pobegao, ona je našla drugog muža i oca detetu. Tako naš junak biva odlučno isključen iz priče o odrastanju svoje ćerke. Razočaran susretom sa svojim ocem, odmah zatim nailazi na zabranu da i sam bude roditelj. Duboko onespokojavajuće.

Ono što rediteljka Jovana Tomić vrlo tačno ističe kao dominantne tačke tek-

sta jesu lutanje junaka i nadobudnost u kojoj, istina, ima šarma, ali iza koje se krije Džonijeva nesigurnost i pustoš koja se oseća u njegovom postojanju, usamljenost u kojoj nema nikoga da mu pomogne, da ga zaista čuje. Prostor na kom se komad igra skučen je i definiše ga osećanje pustoši. Scenografija Jasmine Holbus dočarava atmosferu zapuštenih metro stanica, usputnih toaleta... Osećaj podzemnog, mutnog, teskobnog i usamljeničkog prostora. Takav je i osećaj koji donose noćni klubovi u koje zalazi naš junak, to je osećaj sveta.

Tek onaj deo scenografije koji se "nastavlja" na opustošeni podzemni prostor upućuje na neku vrstu mora ili neba, na talase, svakako na prostor koji nije uporište, ali vas oslobađa stega. Kostim Seline Orb, jasno prateći Džonijevu putovanje na kojem susreće sijaset likova iz raznovrsnih grupa, ukazuje nam da ljudi često žive u sasvim različitim stvarnostima, pa i vremenima, iako nam se čini da pripadamo jednom vremenu i jednoj stvarnosti.

Rediteljka Jovana Tomić otvara prostor na razne načine – naš se junak pojavljuje, dolazi na scenu tako što se otvore vrata ulaza na malu scenu Novosadskog pozorišta na kojoj se predstava igra – što

na neki način ukazuje na mogućnost različitih perspektiva iz kojih može posmatrati sopstveni život.

Koreografija Igora Koruge definiše odnose Džonija i njegovih saputnika, njega i grupe koja je često tu da bi mu onemogućila dovoljno širok pogled na stvarnost. Izvrсна muzika Luke Mejdžora prati i u isti mah kreira ritam predstave.

Ovde se može, kako tačno primećuje rediteljka, videti i Keruak, i na trenutke htonski Baalov mrak, i unutarnja uznemirenost i raznesenost kakvu nose Koltezovi junaci i Holden Kolfild, jer ide sam protiv svih...

Na samom kraju, u kojem izvesno ima nečeg od vesterna, pomislite da sudbina Džonijeve ćerke na neki način postaje nalik sudbini Kalamiti Džejn, jer joj otac kaže: siguran sam da će me tražiti puškom. Ima, istina, nečeg pustog, onespokojavajućeg u tome, u toj matrici besnih i napuštenih, i upravo nas time ova predstava pokreće da preispitamo sopstvene perspektive, načine čitanja stvarnosti. U našem odnosu spram sveta radi se o davanju i oduzimanju uloga onima oko nas. Demistifikovanje sopstvenih potraga (nedustajanje od njih) ono je na šta nas ova predstava poziva, jer često zaboravljamo, fiksirani zadatim obrascima, da promena perspektive otkriva ne samo nova značenja nego i nove mogućnosti. To je priča o odrastanju, o izlasku iz adolescencije koji nužno, neizostavno boli. Ova predstava govori o tome da je perspektivu moguće menjati. *Bludni dani kuratog Džonija* pokazuju nam da su nove generacije tu da kidaju lance starih verovanja. ¶

NATAŠA GVOZDENOVIĆ

